

Colecție coordonată de
MAGDALENA MĂRCULESCU

Stieg Larsson

**Castelul din nori
s-a sfărâmat**

Millennium 3

Traducere din suedeză și note de
Elena-Maria Morogan

PARTEA ÎNTÂI
INTERMEZZO PE UN CORIDOR

8–12 aprilie

Se apreciază că șase sute de femei au participat la Războiul de Secesiune din America. Ele s-au înrolat deghizate în haine bărbătești. În această privință, Hollywoodul a scăpat din vedere o parte din istoria culturală — sau poate că subiectul deranjează din punct de vedere ideologic? Cărțile de istorie au avut întotdeauna dificultăți în a relata bravuri ale femeilor care nu au respectat granițele sexului lor și nicăieri aceste granițe nu sunt mai stricte decât atunci când este vorba despre război și mânia armelor.

Din Antichitate până în vremurile moderne, istoria conține totuși un mare număr de povești despre femeile războinice — amazoanele. Cele mai cunoscute exemple își au locul în cronici, unde ele apar ca „regine”, prin urmare reprezentante ale clasei dominante. Oricât de neplăcut ar părea, succesiunea politică plasează pe tron, la intervale regulate, câte o femeie. Întrucât războaiele nu țin seama de sex, ele au loc chiar și atunci când se întâmplă ca o femeie să fie stăpânitoarea ținutului, ceea ce are drept consecință faptul că și cărțile de is-

torie sunt obligate să noteze un număr de regine războinice, care au fost obligate să se comporte ca vreun Churchill, Stalin sau Roosevelt. Semiramis din Ninive, care a creat regatul asirian, sau Boadiceea, care a condus una dintre cele mai sângeroase revolte împotriva puterii romane, sunt doar două exemple. De altminteri, statuia ultimei numite se află pe podul de pe Tamisa, chiar în fața Big Ben-ului. Salut-o, dacă se întâmplă să treci pe acolo!

În schimb, cărțile de istorie rămân în general destul de tăcute în privința femeilor războinice sub forma soldaților obișnuiți, care mânuiau armele, făcând parte din regimente și participând la bătălii împotriva trupelor dușmane, în aceleași condiții ca și bărbații. Și totuși, ele au existat dintotdeauna. Aproape niciun război nu a avut loc fără participare feminină.

1

Vineri 8 aprilie

Doctorul Anders Jonasson a fost trezit de sora Hanna Nicander. Era cu puțin înainte de ora două dimineața.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat el năuc.

— E pe drum un elicopter. Doi pacienți. Un bărbat mai în vârstă și o femeie tânără, împușcată.

— Bine, răspunse Anders Jonasson ostentiv.

Se simțea buimac de somn, deși nu dormise decât vreo jumătate de oră. Era de gardă la secția de urgențe a spitalului Sahlgrenska, din Göteborg. Fusese o seară deosebit de obositoare. De când sosise, de la ora 18:00, spitalul primise patru persoane, victime ale unui accident în care două mașini intraseră în coliziune frontală, în apropiere de Lindome. Una dintre acestea era grav rănită și alta fusese declarată decedată puțin după sosire. Doctorul mai tratase și o chelneriță care fusese opărită pe picioare într-un incident în bucătăria unui restaurant de pe Avenyn, apoi salvase viața unui băiat de patru ani, care aproape se sufocase după ce înghițise roata unei mașinuțe. În plus, mai apucase să dreagă o fetișcană care intrase cu bicicleta

într-o groapă. Administrația drumurilor alesese, cum nu se poate mai potrivit, să plaseze groapa la ieșirea de pe o pistă de biciclete și cineva nu avusese nimic mai bun de făcut decât să arunce barele de avertizare în groapă. Fata se alesese cu paisprezece puncte de sutură pe față și avea nevoie de doi incisivi noi. Jonasson mai cususe un vârf de deget pe care un tâmplar amator prea entuziast reușise să și-l taie cu rindeaua.

La ora unsprezece seara, numărul de pacienți se micșorase. Făcuse un rond, controlând starea pacienților nou-veniți și pe urmă se retrăsese într-o cameră de odihnă, ca să încerce să se deconecteze un moment. Era de gardă până la ora 6:00 și rareori obișnuia să doarmă, chiar dacă nu sosea niciun caz urgent, dar în noaptea aceea adormise aproape imediat.

Sora Hanna Nicander i-a adus o cană de ceai. Nu reușise să afle amănunte despre pacienții care urmau să vină.

Anders Jonasson aruncă o privire pe fereastră, văzând fulgerele puternice de deasupra mării. Era într-adevăr ultima clipă posibilă când putea veni un elicopter. Dintr-odată, începu să plouă violent. Furtuna se abătuse peste Göteborg.

În vreme ce se afla la fereastră, a auzit zgomotul motorului și a văzut elicopterul clătinându-se în rafalele de vânt, spre punctul de aterizare. Și-a ținut respirația, observând cât de greu îi era pilotului să păstreze controlul. Apoi, elicopterul a dispărut din câmpul lui vizual și se mai auzea doar motorul, încetinind turația. A mai luat o înghițitură de ceai, punând cana deoparte.

Anders Jonasson a întâlnit brancardierii la intrarea secției de urgențe. Colega de tură, Katarina Holm, a primit primul pacient care fusese adus — un bărbat bătrân

cu răni mari pe față. Era rândul doctorului Jonasson să se ocupe de cel de-al doilea pacient, femeia rănită de gloanțe. A făcut o evaluare vizuală rapidă, constatând că era vorba de o fată, probabil o adolescentă, foarte murdară și plină de sânge, cu răni care păreau grave. A ridicat pătura pe care Serviciul de Salvare i-o înfășurase în jurul corpului și a observat că cineva îi pusese o bandă adezivă lată, argintie, peste rănilor din șold și din umăr, lucru care i s-a părut o inițiativă deosebit de inteligentă. Banda adezivă ținea bacteriile afară și sângele înăuntru. Un glonț lovisese șoldul și trecuse prin țesutul muscular. Apoi, a ridicat umărul femeii, localizând punctul de intrare al glonțului în spinare. Nu exista niciun orificiu de ieșire, ceea ce însemna că glonțul se afla undeva în umăr. Nu putea decât să sperie că acesta nu perforase plămânul și, pentru că nu vedea sânge în gura fetei, a tras concluzia că probabil așa se întâmplase.

— La radiografie, îi spuse el asistentei.

Nu trebuia să-i explice mai mult.

În cele din urmă, a tăiat pansamentul pe care personalul Serviciului de Salvare îl înfășurase în jurul capului fetei. A simțit cum îl cuprindeau fiori de gheață, când a pipăit cu degetele punctul de impact și a înțeles că aceasta fusese împușcată în cap. Nici aici nu se afla niciun punct de ieșire.

Anders Jonasson a rămas nemișcat câteva secunde, privind fata. Dintr-odată, se simțea cuprins de descurajare. Deseori își comparase munca cu aceea a unui portar de fotbal. În fiecare zi, la locul lui de muncă veneau oameni în stări diferite, cu un unic scop — acela de a primi ajutor. Printre ei se aflau, de exemplu, mătușica de 74 de ani care se prăbușise în Galeria din Nordstan, suferind un stop cardiac, sau băiatul de 14 ani, cu plămânul stâng perforat

de o șurubelniță și fata de 16 ani care ronțaise pastile de ecstasy și dansase șaisprezece ore, după care se prăbușise, vânăta la față. Mai erau și victime ale accidentelor la locul de muncă sau ale unor bătăi. Copii mici, atacați de câini de luptă în piața Vasa și bărbați neîndemânatici, care nu voiseră decât să taie câteva scânduri cu fierăstrăul Black & Decker și reușiseră să-și despice palma până la os.

Anders Jonasson era portarul care stătea între pacient și pompele funebre. Slujba lui consta în a fi persoana care hotărăște ce măsuri trebuie luate. Dacă lua o hotărâre greșită, pacientul putea să moară sau să se trezească invalid pe viață. Cel mai des lua hotărâri bune, ceea ce depindea de faptul că majoritatea celor răniți aveau o problemă specifică și evidentă. O rană de cuțit în plămân și o fractură după un accident de mașină erau ușor de înțeles și clare. Supraviețuirea pacientului depindea de natura rănii și de cât de iscusit era Jonasson.

Existau două tipuri de răni pe care Anders Jonasson le detesta. Arsurile grave, care, aproape indiferent de măsurile pe care le lua, duceau la suferințe pe viață. Apoi, rănile la cap.

Fata din fața lui putea să trăiască având un glonț în șold și altul în umăr. Dar un glonț aflat undeva în creierul ei era o problemă de o cu totul altă dimensiune. Brusc, își dădu seama că sora Hanna spunea ceva.

— Poftim!?

— Ea este.

— Ce vrei să spui?

— Lisbeth Salander. Fata pe care o vânează poliția de mai multe săptămâni, pentru tripla crimă din Stockholm.

Anders Jonasson privi chipul pacientei. Sora Hanna avea dreptate. Era fata din fotografia pe care el și toți ceilalți suedezi o văzuseră pe afișele de la fiecare chioșc de

ziare, de la Paști încoace. Și acum, asasina fusese ea însăși împușcată, ceea ce constituia, desigur, un fel de justiție poetică.

Dar asta nu-l privea pe el. Treaba lui era să salveze viața pacientului, indiferent dacă acesta era un triplu asasin sau laureat al Premiului Nobel. Sau, poate, și una, și alta.

Pe urmă, s-a dezlănțuit haosul controlat care caracterizează orice secție de urgențe. Personalul din schimbul lui Jonasson știa bine rutinele. Hainele care se mai aflau pe Lisbeth Salander au fost tăiate. O soră raportă tensiunea arterială — 100/70 —, în vreme ce el însuși a pus stetoscopul pe pieptul pacientei, ascultându-i bătăile inimii, care păreau relativ regulate, și respirația, care nu era chiar la fel de regulată.

Doctorul Anders Jonasson n-a șovăit nicio clipă pentru a clasifica starea lui Lisbeth Salander drept critică. Rănile din umăr și șold puteau să mai aștepte, cu câteva comprese sau chiar cu banda adezivă pe care un suflet inspirat o aplicase. Problema importantă era capul. Doctorul Jonasson a comandat o tomografie la scanner-ul în care spitalul investise banii contribuabililor.

Anders Jonasson era un bărbat blond cu ochii albaștri, originar din Umeå. Lucrase la Sahlgrenska și la spitalul Östra timp de douăzeci de ani, alternând funcțiile de cercetător, patolog și medic de urgență. A avea o particularitate care-i tulbura pe colegi și făcea ca personalul să se mândrească cu faptul că lucrează cu el; avea principiul că niciun pacient nu are voie să moară în schimbul lui și, într-un fel miraculos, reușise să păstreze scorul la zero. Unii dintre pacienții lui muriseră, de bună seamă, dar aceasta se întâmplase în timpul îngrijirii ulterioare sau din cu totul alte motive.

Jonasson mai avea, de asemenea, o părere total neortodoxă asupra artei medicale. El considera că medicii sunt adesea tentați să tragă concluzii care nu aveau acoperire și, de aceea, renunță prea repede ori, dimpotrivă, dedică prea mult timp încercând să definească exact problema, pentru a putea stabili un tratament corect. Desigur, era metoda pe care o preconizau manualele de medicină — problema era doar că pacientul risca să moară, în vreme ce medicul încă mai făcea raționamente. În cel mai rău caz, medicul ar fi putut ajunge la concluzia că era un caz fără speranță și ar fi întrerupt tratamentul.

Totuși, Anders Jonasson nu mai avusese niciodată un pacient cu un glonț în țeastă. Aici era probabil nevoie de un neurochirurg. Se simțea incompetent, dar, dintr-odată, înțelese că probabil avea mai mult noroc decât merita. Înainte de a se spăla și a-și pune pe el hainele de operație, îi strigă Hannei Nicander:

— Există un profesor american, pe nume Frank Ellis, care lucrează la Karolinska în Stockholm, dar care tocmai se află la Göteborg. E un neurolog celebru și, în plus, un bun prieten al meu. Locuiește la Hotel Radisson, pe Avenyn. Încearcă să-i găsești numărul de telefon.

În vreme ce Anders Jonasson mai aștepta încă rezultatul radiografiei, Hanna Nicander a venit cu numărul de telefon de la Hotel Radisson. Anders Jonasson a aruncat o privire la ceas — era 01:42 — și a ridicat receptorul. Portarul de noapte de la Radisson s-a arătat deosebit de ostil ideii de a face vreo legătură telefonică la ora aceea și doctorul Jonasson a trebuit să emită câteva formulări deosebit de dure despre urgența situației, înainte ca apelul să fie preluat.

— Bună dimineața, Frank, a spus Anders Jonasson, când receptorul a fost, în cele din urmă, ridicat. E Anders.

Am auzit că ești la Göteborg. Ai chef să vii la Sahlgrenska, să asști la o operație pe creier?

— *Are you bullshitting me?*¹ se auzi o voce ezitantă la celălalt capăt al firului.

Cu toate că Frank Ellis locuia în Suedia de atâția ani și că vorbea suedeza curent, deși cu accent american, limba lui de bază rămânea engleza. Anders Jonasson i se adresă în suedeză, iar Ellis răspunse în engleză.

— Frank, îmi pare rău că n-am fost la conferința ta, dar m-am gândit că ai putea să-mi dai lecții particulare. Am o tânără care a fost împușcată în cap. Orificiul de intrare este imediat deasupra urechii stângi. Nu te-ai fi sunat dacă n-aș avea nevoie de o părere suplimentară. Și mi-e greu să-mi imaginez o persoană mai potrivită în chestiunea respectivă.

— Nu e o glumă? întrebă Frank Ellis.

— E o fată de aproximativ 25 de ani.

— Și a fost împușcată în cap?

— Orificiu de intrare, nicio ieșire.

— Și încă mai trăiește?

— Puls slab, dar regulat, tensiunea arterială de 100/70. Mai are un glonț în umăr și o rană la șold. Sunt două chestii cu care mă descurc singur.

— Sună promițător, spuse profesorul Ellis.

— Promițător?

— Dacă o ființă umană are o gaură de glonț în cap și mai trăiește, situația trebuie considerată drept plină de speranță.

— Poți să mă asști?

— Trebuie să recunosc că mi-am petrecut seara în tovărășia unor buni amici. M-am băgat în pat la ora unu și probabil că am o alcoolemie impresionantă...

¹ „Îți bați joc de mine?” (în engl. în orig.).

— Eu voi lua hotărârea și voi opera. Însă am nevoie de cineva care să mă asiste și să-mi spună dacă fac vreo prostie. Și, ca să fiu sincer, un profesor Ellis beat e probabil cu câteva clase mai bun decât sunt eu treaz, atunci când e vorba să evaluezi răni ale creierului.

— OK. Vin. Dar îmi rămâi dator cu un serviciu.

— Un taxi așteaptă în fața hotelului.

Profesorul Ellis își ridică ochelarii pe frunte, scărpinându-se la ceafă. Își concentrează privirea pe ecranul computerului care arăta fiecare colț și cotitură din creierul lui Lisbeth Salander. Ellis avea 53 de ani și părul negru-corb cu câte un fir alb, un început de barbă întunecată și arăta ca unul dintre personajele secundare din serialul american *Spitalul de urgență*. Trupul lui lăsa să se înțeleagă că petrecea săptămânal câteva ore în sala de antrenament.

Frank Ellis se simțea bine în Suedia. Venise aici ca tânăr cercetător, în cadrul unui proiect pe la sfârșitul anilor '70 și rămăsese doi ani. Apoi, mai revenise de câteva ori, până ce primise oferta unui post de profesor la Karolinska. La vremea aceea, era un nume respectat pe plan internațional.

Anders Jonasson îl cunoștea pe Frank Ellis de paisprezece ani. Se întâlniseră la un seminar la Stockholm, descoperind că amândoi erau pescari entuziaști, iar Anders îl invitase la o partidă de pescuit în Norvegia. Păstrasera contactul de-a lungul anilor, ieșind de mai multe ori la alte partide de pescuit. Dar nu lucrasera niciodată împreună.

— Creierul este un mister, spuse profesorul Ellis. Am dedicat cercetării creierului uman douăzeci de ani din viața mea. De fapt, și mai mult.

— Știu. Iartă-mă că te-am deranjat, dar...

— N-are importanță.

Frank Ellis făcu un gest cu mâna.

— O să te coste o sticlă de Cragganmore, data viitoare când ieșim la pescuit.

— Bine. Scap ieftin.

— Acum câțiva ani, pe vremea când lucram la Boston, am avut un pacient — am scris despre cazul acesta în *New England Journal of Medicine*. Era o fată cam de vârsta pacienței tale. Era pe drum spre universitate, când cineva a tras asupra ei cu o arbaletă. Săgeata a pătruns pe sub sprânceana stângă, a străbătut craniul și a ieșit cam la mijlocul cefei.

— Și a supraviețuit? întrebă Jonasson uluit.

— Când a venit la Urgență, arăta al dracului de rău. Am tăiat săgeata și i-am vârât capul într-un scanner. Săgeata trecuse direct prin creier. După toate presupunerile logice, ar fi trebuit să fie moartă sau, oricum, având o traumă atât de masivă, ar fi trebuit să se afle în comă.

— În ce stare se afla?

— A fost conștientă tot timpul. Și nu numai atât; era, desigur, foarte speriată, dar absolut rațională. Singura problemă era că avea o săgeată în cap.

— Ce-ai făcut?

— Păi, am căutat un clește, am tras afară săgeata și am lipit un plasture pe rană. Aproximativ.

— Și s-a descurcat?

— Starea ei a fost critică o lungă perioadă, înainte de a o externa, dar, cinstit vorbind, am fi putut s-o trimitem acasă chiar în ziua în care venise. Niciodată n-am avut o pacientă mai sănătoasă.

Anders Jonasson se întrebă dacă profesorul Ellis nu-și bătea joc de el.

— Pe de altă parte, continuă Ellis, acum câțiva ani, la Stockholm, am avut ca pacient un bărbat de 42 de ani care

se izbise cu capul în rama unei ferestre, răbindu-se ușor. Avea grețuri și s-a simțit imediat așa de rău, că a fost transportat cu ambulanța la Urgență. Când l-am primit, era inconștient. Avea un cucui mic și o sângerare foarte redusă. Dar nu s-a mai trezit niciodată și a murit după nouă zile de îngrijire intensivă. Nici astăzi nu știu de ce a murit. În raportul de autopsie am scris „hemoragie cerebrală ca urmare a unui accident”, dar niciunul dintre noi n-a fost mulțumit de această formulare. Hemoragia era extrem de redusă și se afla într-un loc în care n-ar fi trebuit să dăuneze în niciun fel. Și totuși, ficatul, rinichii, inima și în cele din urmă plămânii au încetat să mai funcționeze. Cu cât îmbătrânesc, cu atât mi se pare că asta seamănă cu un fel de joc la ruletă. Personal, nu cred că vom ajunge vreodată să înțelegem cum funcționează creierul. Ce ai de gând să faci?

Ciocăni cu pixul în ecran.

— Speram că îmi vei spune tu.

— Mai întâi, spune care e hotărârea ta.

— Păi, în primul rând, cred că e vorba despre un glonț de calibru mic. A pătruns prin tâmplă și s-a oprit în creier, cam la patru centimetri. Se află lângă ventriculul lateral și a provocat o hemoragie.

— Ce măsuri vrei să iei?

— Ca să folosesc terminologia ta — să caut un clește și să scot glonțul, pe unde a intrat.

— O propunere excelentă. Dar eu aș folosi cea mai fină pensetă pe care o ai.

— Așa de simplu?

— În cazul acesta, ce altceva putem face? Putem lăsa glonțul unde se află și s-ar putea ca fata să trăiască până la o sută de ani, dar este o sfidare a norocului. Poate dezvolta epilepsie, migrenă, toate porcăriile posibile. Și, ceea

ce în niciun caz nu vrei să faci, e să-i sfredelești craniul și s-o operezi peste un an, când se va vindeca rana propriu-zisă. Glonțul se află la o oarecare distanță de venele importante. În cazul acesta, ți-aș recomanda să-l scoți, dar...

— Dar ce?

— Nu glonțul propriu-zis mă neliniștește. Asta e fascinant cu rănile creierului — dacă fata a supraviețuit când a primit glonțul în cap, înseamnă că va supraviețui și când i se va scoate. Problema e mai curând asta, zise, arătând pe ecran. În jurul orificiului de pătrundere se află o mulțime de fragmente de os. Pot să văd cel puțin zece și au o lungime de câțiva milimetri. Câteva dintre ele s-au înfipt în țesutul cervical. Ele o vor ucide dacă nu ești atent.

— Această parte a creierului este asociată cu vorbirea și capacitatea numerică.

Ellis ridică din umeri.

— Vorbe goale. N-am nicio idee la ce pot servi tocmai aceste celule cenușii. Asta e tot ce poți face — să-ți dai toată silința. Tu vei opera. Eu voi sta lângă tine. Pot să-mi pun un halat și să mă spal pe mâini?

Mikael Blomkvist a aruncat o privire la ceas, constatând că era trecut de trei dimineața. Avea cătușe la mâini. A închis ochii o clipă. Era ostenit de moarte, dar adrenalina îl făcea să reziste. A deschis ochii, privind-l furios pe comisarul Thomas Paulsson, care i-a întors o privire șocată. Stăteau la o masă de bucătărie, într-o fermă albă, dintr-un loc de lângă Nossebro care se numea Gosseberga și despre care Mikael auzise pentru prima oară în viață cu mai puțin de douăsprezece ore în urmă.

Catastrofa era un fapt confirmat.

— Idiot, spuse Mikael.

— Auzi, cum...

— Idiot, repetă Mikael. Am spus, fir-ar a dracului de treabă, cât de periculos este. V-am spus că trebuie să-l mânuiești ca pe o grenadă dezamorsată. A omorât cel puțin trei persoane, e construit ca o mașină blindată și ucide cu mâinile goale. Și dumneata trimiți doi polițiști de țară, ca să-l bage la pârnaie, ca și cum ar fi un bețiv de duminică...

Mikael închise din nou pleoapele. Se întreba ce va mai merge aiurea în noaptea aceea.

O găsisse pe Lisbeth Salander puțin după miezul nopții, grav rănită. Chemase poliția și reușise să convingă Serviciul de Salvare să trimită un elicopter, ca s-o transporte la spitalul Sahlgrenska. Descriesese în detaliu rănilor ei și gaura de glonț din craniu și găsisse sprijinul unei persoane inteligente și de bun-simț, care pricepuse că avea nevoie de îngrijire imediată.

Totuși, durase mai mult de jumătate de oră înainte să sosească elicopterul. Mikael scosese cele două automobile din grajd, aprinsese farurile și marcuse o pistă de aterizare, luminând câmpul din fața casei.

Personalul elicopterului și cei doi asistenți acționaseră competent. Unul dintre ei îi acordase lui Lisbeth Salander primul ajutor, pe când celălalt se ocupa de Alexander Zalachenko, cunoscut și drept Karl Axel Bodin. Zalachenko era tatăl lui Lisbeth Salander și cel mai înverșunat dușman al acesteia. Încercase s-o ucidă, dar nu reușise. Mikael îl găsisse grav rănit în șopronul de lemne din curtea acelei ferme izolate, cu o izbitură de secure în plină față și cu o rană la picior.

În vreme ce aștepta elicopterul, Mikael a făcut tot ce a putut pentru Lisbeth. A căutat într-un dulap un cearșaf curat, l-a rupt și a făcut din el un prim pansament. Con-

statase că în gaura din cap sângele se coagulase ca un dop și n-a știut dacă-i bine să îndrăznească să-i pună bandaj sau nu. Până la urmă, a trecut pânza în jurul capului fără s-o strângă, mai mult pentru ca rana să nu fie expusă bacteriilor și murdăriei. Apoi, a stopat sângerarea rănilor din șold și din umăr în felul cel mai simplu posibil. Într-un dulap a găsit un sul de bandă adezivă argintie și pur și simplu a lipit banda peste răni. I-a spălat fața cu un prosop umed, încercând să șteargă o parte din murdărie.

Nu se dusese în șopronul de lemne și nu-i acordase niciun ajutor lui Zalachenko. În adâncul sufletului, constata că, sincer vorbind, nu se sinchisea deloc de acesta.

În vreme ce aștepta salvarea, a sunat-o pe Erika Berger, explicându-i situația.

— Ești teafăr? I-a întrebat Erika.

— Sunt OK, i-a răspuns Mikael. Lisbeth a fost rănită.

— Biata fată, a zis Erika Berger. Am citit în seara asta ancheta Säpo făcută de Björck. Cum o să te descurci?

— Nici nu îndrăznesc să mă gândesc, i-a răspuns Mikael.

În vreme ce vorbea cu Erika, ședea pe dușumea, privind-o atent pe Lisbeth Salander. Îi scosese pantofii și pantalonii, ca să-i poată pansa rana de pe șold și, fără să-și dea seama, a pus mâna pe hainele pe care le aruncase lângă de canapea. A simțit un obiect în buzunarul de pe cracul pantalonilor și a scos afară un computer Palm Tungsten T3.

Încruntând sprâncenele, a cercetat gânditor minicomputerul. Când a auzit zgomotul elicopterului, l-a băgat în buzunarul interior al jachetei. Pe urmă — cât timp mai era încă singur — s-a aplecat, căutând prin toate buzunarele lui Lisbeth Salander. A mai găsit un rând de chei de la